

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

CALLADITA

Espanya, 2023

Direcció: Miguel Faus

Guió: Miguel Faus

Intèrprets: Paula Grimaldo,
Ariadna Gil, Pol Hermoso, Luis
Bermejo

Durada: 92 min

Gènere: drama

Idioma: castellà i català

Data d'estrena: 31/05/2024

«Treballa dur i sigues discreta. Continua així!»

L'obertura ja ens posa en situació: un paisatge de postal, una perspectiva de la Costa Brava (Platja d'Aro, concretament) vista des d'un lloc elevat privilegiat, que es distorsiona momentàniament quan una dona de fer feines entra al pla i comença a fregar els vidres perquè la puguem veure encara més impol·luta. Ella, rere el finestral; nosaltres, els espectadors, com els amos i senyors, a l'altra banda. Una frontera invisible ens separa. Dos mons.

Així arrenca *Calladita*, l'estimable debut del barceloní Miguel Faus, apadrinat per Steven Soderbergh des que va quedar fascinat pel curt del mateix títol que el jove cineasta va presentar al Festival de Sundance. També, i aquí un incís, dir que és la primera pel·lícula europea finançada amb NFT (actius digitals autèntics), un model econòmic lligat amb la creació artística que no ens atrevim a dir si tindrà prou recorregut més enllà d'aquesta suggeridora proposta cinematogràfica.

Narra el dia a dia d'una noia colombiana, Ana (Paula Grimaldo), que es guanya la vida com a treballadora domèstica contractada per una família de classe alta que s'instal·la a la casa d'estiueig. Ben aviat sabrem que la jove treballa sense contracte sota la promesa de millorar econòmicament si ho fa bé, a més d'aconseguir els papers per quedar-se a viure i treballar legalment al país. Cosa que nosaltres sabem que no funciona així i que ella no tardarà a descobrir. «Treballa dur i discreta. Continua així!», li diu de forma educada, molt correcta i d'un classisme que espanta, la dona de la casa (Ariadna Gil). Amb aquella supèrbia que li atorga el privilegi, la riquesa i el poder.

Uns rics que fan angúnia, d'aquests que han superpoblat la Costa Brava (i la Daurada, i el Maresme, i la Cerdanya, i...) i, segurament, es queixen que hi ha tanta immigració, quan són ells qui més se'n beneficien de la seva vulnerabilitat. Això es fa més evident no amb els progenitors, que no la deixen ni sortir de casa i en prou feines reposar (només a estones, amb aquelles calades relaxants i alliberadores mentre contempla el paisatge), com amb els fills. Quin retrat demolidor que en fa dels multimilionaris i d'allò que crien. Nens consentits que

ho tenen tot i més i es passen les setmanes prenent el sol, banyant-se a la piscina, emborratxant-se i follant, mentre no renten ni la roba, freguen plats o ni tan sols desprenen taula. Tot allò que l'Anna mai podrà fer mentre contempla, calladeta, amb una complicitat que li acabarà esclatant a la cara... O no.

Faus filma amb un domini del pols cinematogràfic i un acurat detallisme la falsedat que tot ho impregna. D'aquí que sigui recurrent el pla d'Ana netejant els vidres, recordant a l'espectador que no tot és tan net com aparenta ser. També es recolza amb una interpretació excel·lent de la protagonista, Paula Grimaldo, tan expressiva amb la mirada i els gestos, com continguda fins i tot quan ja no pot més i es desencadena (de forma justa i maquiavèlica). Ja ho diuen que la venjança s'ha de servir freda. Per tots els elements que apareixen, el film s'emparenta amb *Libertad* (2021) de Clara Roquet i *Paràsits* (2019) de Bong Joon-Hoo: la primera pel seu retrat realista de les dones de fer feines, la segona pel punt de faula satírica de la classe benestant que viu esclafant la classe treballadora. I també, ens recorda a aquelles estampes d'Ulrich Seidl que fa de la societat europea, que tenen la capacitat de fascinar-nos mentre alhora ens repugnen. En aquest cas, filmades a tocar de casa.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona